

DAN NICU

masterand, SNSPA, București

Cronica unui regres global

anunțat

Norvegia este o țară pacifistă. Una dintre cele mai pacifiste din lume. De la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, când țara a fost ocupată de trupele germane, norvegienii nu au purtat niciun război cu vreă altă putere, chiar dacă au fost implicați în misiuni militare de restabilire a păcii în multe state din lume.

Ceea ce s-a întâmplat în această țară la sfârșitul lunii iulie are caracterul și semnamentele unui 11 septembrie 2001 la scară redusă. La interval de două zile, în proximitatea edificiilor guvernului norvegian din Oslo explodează o bombă, iar pe insula Utoya peste șaptezeci de tineri își pierd viețile în urma unui atac armat. Responsabilitatea pentru odioasa crimă îi revine unui cetățean norvegian în vârstă de 32 de ani, pe nume Anders Behring Breivik. Pentru ambele crime, de fapt. Tot el e responsabil și pentru bomba care a afectat sediul Ministerului

Finanțelor și clădirea administrației prim-ministrului.

Zilele care au urmat tragicului eveniment au fost pline de întrebări fără răspuns, de mistere, de teoria conspirației. Nici măcar nu contează dacă sceleratul norvegian (așa îl voi numi în continuare, ca să nu fac reclamă acestui criminal invocându-i numele) este un extremist conservator sau unul anarhist.

Cultura evreiască în Polonia, Mieczysław Górowski

Nu contează că el se pretindea un „cruciat” care să apere Europa de

„amenințarea islamică” și de ceea ce, în rătăcirile sale psihice, numea „marxismul cultural”. În fața tragediei umane care a lovit o țară cu o populație puțin sub cinci milioane, comparabilă, deci, din acest punct de vedere cu Republica Moldova, liderii politici, guvernul și poliția norvegiană au răspuns cu o mobilizare a tuturor resurselor disponibile pentru a arăta lumii că poporul norvegian nu se lasă înfrânt în fața

intemperiiilor vremurilor pe care le traversăm.

Pentru mine, evenimentele din Norvegia au fost ca o picătură care a umplut paharul unui an, 2011, care-i tot mai ciudat și mai ciudat. Acest an surprinde prin numărul impresionant de evenimente nefericite la nivel planetar – cutremure, dezastre nucleare (Japonia), tsunamiuri și uragane devastatoare (chiar în momentul în care scriu aceste

rânduri capitala statului Filipine, Manila, este afectată de un uragan)

și alte evenimente naturale. În același timp, el impresionează prin numărul, dimensiunea și impactul pe viitor al schimbărilor social-politice, tot la nivel planetar. O economie globală abia recuperată după o criză financiară mondială riscă să se pomenească din nou în aceeași situație dacă americanii nu-și vor rezolva în sens pozitiv problema cu datoria publică internă. De la începutul acestui an, chiar din ianuarie, nordul Africii a devenit de nerecunoscut, cu regimuri politice dictatoriale confruntându-se cu revoluții în lanț, care utilizau ca principal mijloc de mobilizare internetul. Aceste mișcări social-politice de masă s-au extins în alte țări arabofone din peninsula Arabia Saudită și alte părți ale Orientului Apropiat, iar consecința lor directă la nivel

Dincolo de brazi, Wiktor Gorka

politic este un raport de forțe serios modificat, de natură să genereze noi reasezări strategice în regiune. Consecința lor la nivel social este un război civil dezastruos în Libia, pur-

tat în condițiile intervenției forțelor din afara țării, în primul rând ale NATO, comparabil, în termeni de urmări pentru țară, cu războiul civil spaniol din 1936-1939. La nivel internațional, conflictele din Libia au provocat o criză energetică, prețul petrolului crescând cu 20% în două săptămâni. În Africa subsahariană au izbucnit războaie civile sângeroase (Coasta de Fildeș) și crize umanitare fără precedent (Somalia), însoțite de foamete și disperare. La sud de Egiptul cuprins de revoltă, Republica Sudan își pierde partea de sud, o întindere de pământ de mărimea Ucrainei, cu o populație de peste opt milioane de oameni, care devine în mod oficial stat independent pe 9 iulie 2011 sub denumirea *Republica Sudanului de Sud*. Capitala Rusiei, Moscova, a fost scena unui atac terorist pe aeroportul Domodedovo, atentat care a răpit viețile a 37 de oameni, și care repeta, parcă, scenariul carnagiului de la metroul moscovit, din 2010. Luna mai a adus cu sine eliminarea teroristului Osama Bin Laden și arestarea fostului comandant sârb Ratko Mladic, căutat pentru genocid, crime de război și crime împotriva umanității în fosta Iugoslavie. Între toate aceste calamități naturale, sociale și/sau politice, nunta Prințului William, Duce de Cambridge, cu cetățeană britanică fără vreo picătură de sânge albastru, Catherine Middleton, care a avut loc pe 29 aprilie în catedrala Westminster din Londra, a fost un exemplu de eveniment pozitiv de importanță deosebită. Faptul că acest eveniment a fost urmărit în direct de peste două miliarde de oameni poate trezi speranțe legate de perpetuarea valorilor familiei tradiționale, deși publicitatea și tenta pozitivă și chiar, aș spune, *cool*, care li se conferă orientărilor

sexuale netradiționale în anumite societăți, vor duce, indiscutabil, în viitor, la destrămarea în ritm tot mai accelerat a celei de bază a societății – familia. Sau, cel puțin, a modelului de familie pe care îl cunoaște generația actuală.

Omagiu lui Salvador Dali, Wiesław Wałkuski

Au trecut abia șapte luni din acest ciudat an 2011. Anumiți futurologi trag deja semnale de alarmă legate de viitorul umanității. Oare accelerarea procesului de încălzire globală îi va trezi pe liderii statelor lumii la realitate? Schimbările de mediu ambiant și cele social-politice par să se desfășoare, în opinia mea, mai rapid decât reușesc oamenii să se adapteze la ele, într-un ritm mult mai accelerat decât în urmă cu ani sau decenii.

Ne vom întoarce deci, ca să facem față provocărilor zilei de astăzi, la inocență sau vom lăsa liber instinctul animalic ascuns în genele fiecărei ființe umane?

Optez pentru prima variantă.